

Director, XEVI XIRGO	SECCIONS: Política, PEPA MASÓ ; Europa-Món, PILAR ESTEBAN ; Economia, JOAN ARMENGOL ; Opinió, TONI BROSA ; Societat, CARLES SABATÉ ; Cultura, Espectacles, JAUME VIDAL ; Comunicació, GEMMA BUSQUETS ; Disseny, MANEL CASTILLA ; Fotografia, ROBERT RAMOS ; Documentació, CARME TORNIS ; Delegada a Madrid, MONTSE OLIVA ; AVUI.CAT, JORDI PALMER ; President del Consell Editorial, VICENT SANCHIS	REDACCIÓ I SEU SOCIAL: Tàpies, 2 - 08001 Barcelona	PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A. Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat
Subdirectors, JOSEP MARIA FLORES , LLUÍS MARTÍNEZ , JOSEP MARTINOY , CARLES RIBERA	CENTRALETA Tel. 93 316 39 00 ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40	IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.	A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer resenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

A ULL NU

Manuel Cuyàs

Periodista

Rendits o independents

El vespre de dimarts 26 de febrer, el dia ja famós en què Jordi Pujol va admetre la possibilitat de la independència de Catalunya al seu bloc, l'expresident va participar en un acte que tractava de la internacionalització de Catalunya. L'organitzava l'Agència Catalana de Notícies (ACN), que acaba d'inaugurar un servei en anglès per explicar al món les novetats de Catalunya sense que el món i els seus diaris hagin de saber-ho a través dels responsables destacats a Madrid i, per tant, contaminats pel que de Catalunya es diu a Madrid, que és un desastre.

TAL COM EXPLICAVA dimecres Lluís Bou en una crònica en aquest diari, van acompanyar Pujol l'economista professor a Estats Units i director del Centre de Recerca en Economia Internacional Jordi Galí, que va ser presentat com un futur premi Nobel en la seva especialitat; Jordi Camí, director del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona; Benedetta Tagliabue, arquitecta

italiana amb estudi a Barcelona que treballa arreu i que, no per res, és l'autora amb el seu marit, Enric Miralles, de l'edifici del Parlament d'Escòcia; i Ferran Soriano, president de Spanair. El col·loqui va ser molt ben dirigit per Saül Gordillo, director de l'ACN. Un cop escoltada la primera ronda d'intervencions, tota la gent que omplia la subterrània sala d'actes del MACBA havia rebut una injecció d'autoestima tan completa que semblava que voléssim. Catalunya és una potència de primer ordre, Catalunya exporta coneixement i altres coses més materials, Catalunya està situada en el lloc geogràfic precís en el món globalitzat, Catalunya atrau investigadors, a Catalunya hi ha país, que vol dir que hi ha gent i hi ha societat travada... La segona ronda ens va fer tocar més de peus a terra. Punts flacs: massa dependència comercial amb Espanya i poca amb Europa, infraestructures que ens fan poc competitius, baix domini de l'anglès, debilitat política...

¿ES VA PARLAR en aquell col·loqui d'independència, el dia famós en què Jordi Pujol s'hi havia referit al bloc? No se'n va parlar obertament a favor ni en contra, però el fet cert és que per a tots el oradors Catalunya era una peça separada, separada sobretot d'Espanya, que amb estadístiques, números, centres de saber i iniciatives es podia mesurar i comparar amb la resta de països del món. De vegades amb avantatge, de vegades al contrari, però s'hi podia mesurar. Jordi Galí, el "futur premi Nobel d'Economia", va parlar un moment d'una eventual Catalunya independent. Va ser un

XAVIER PORRATA

exercici intel·lectual, una hipòtesi que no comprometia a res, però l'exercici i la hipòtesi sortien d'un candidat al premi major, poca broma.

A PUJOL SE LI HAN TRENCAT els ponts amb Espanya que Vicens Vives, un dels seus mestres, Salvador Espriu, el "poeta na-

cional de Catalunya", i ell mateix havien construït o havien cregut convenient construir. La pedagogia amb Espanya ha fracassat –paraules de Pujol el pedagog–, el Tribunal Constitucional no accepta els drets de Catalunya, els dos grans partits espanyols i l'opinió pública opten pel reforçament de l'Estat i treballen a favor de la castellanització de tot Espanya... On són els intel·lectuals, els polítics i alguns empresaris que durant la dictadura i al principi de la transició ens eren tan amiguets? La seva veu –l'amical– no se sent. L'agressiva, tothora.

I EN AQUEST CONTEXT Jordi Pujol parla en el seu escrit de rendició o d'independència com a alternativa de futur. La independència, com a concepte o com a aspiració, està clara. Una altra cosa és com es materialitzaria. Però, la rendició? Qui es vol rendir? En l'acte de dimarts en què es presentava una iniciativa periodística per projectar Catalunya al món no s'observava ningú, ni a l'estrada ni entre el públic, amb ànim de derrota, sinó tot al contrari. Qui pensa rendir-se no fa balanç dels punts febles d'un país per convidar a superar-los i demana o creu imprescindible més política per aconseguir-ho. Si admitem que a Catalunya hi ha país i hi ha gent i joves amb futur, no es pot parlar de rendició. Si de cas, l'alternativa és una altra: o aniquilació o independència. Ens podran aniquilar, que ja ho veurem, però, rendir-nos?

Tot lligat i ben lligat

Jaume Reixach

Capellà i escriptor

En els llibres d'història, el successor del monarca sol ser el fill gran. Aquí l'anomenem hereu, i a França delfí. Per regla general, el monarca corona el delfí, i no a l'inrevés. Seria una

cosa ben estranya que el delfí coronés el monarca, oi? Tan estranya que no s'ha vist mai. I tanmateix estem a punt de veure una cosa molt semblant, quan es dugui a terme la ja prevista beatificació de Carol Wojtyła, el papa amb vocació d'estrella. Aquell dia el delfí coronarà el monarca. O sigui, que val la pena que estiguem atents i no ens ho deixem perdre. No tothom estarà d'acord

que Ratzinger sigui el delfí de Wojtyła, ja hi compto, però els fets van a favor meu. Avalen la meua apreciació, no gens gratuïta.

En efecte: des del 1982, l'any en què Ratzinger fou nomenat prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (Déu n'hi do quin nom més llarg!), Ratzinger no s'ha mogut del costat de Wojtyła. Va gaudir de més autoritat i confiança que cap

hereu de monarca. El govern de Wojtyła va ser bipartit. En les qüestions delicades, com els casos de pederàstia, Wojtyła va signar el secret pontifici i Ratzinger el va aplicar. I com aquest tots els exemples que es vulguin. Wojtyła i Ratzinger han sigut la versió eclesiàstica d'Isabel i Ferran. Suposo que ja ens entenem... (tanto monta, monta tanto). La prova definitiva va arribar durant el període de seu

vacant. Durant aquells dies, no podia ser més clar ni més epifànic que "tot estava lligat i ben lligat", com tantes vegades vam sentir durant aquells anys que tots recordem per la seva vella, coneguda olor. I creieu-me que no exagero, i que preferiria equivocar-me, però hi ha un fet que no es pot obviar. Dels 115 cardenals presents en el conclave que havia d'escollir en nou papa, tots, llevat de dos, devien

la birreta cardenalícia al tàndem Wojtyła-Ratzinger. Deixant a banda els mèrits que poguéssin tenir Ratzinger, i que sens dubte tenia, resulta evident que no hi havia color. Cap dels presents tenia la idoneïtat exigida. Ratzinger no era exactament el millor candidat, sinó que, malgrat la seva avançada edat, era l'únic candidat possible. No es tractava tant d'escollir, com d'acceptar la realitat. Els fets són els fets. I la premsa de Ratzinger per beatificar Wojtyła és la mateixa que va tenir a recuperar els lefebvristes: tot lligat i ben lligat.